

РЕШЕНИЕ

№ 1554

гр. София, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 22.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **8542** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и е образувано по жалбата на О. Х., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Турция, против Решение № 12179/07.08.2023г., издадено от Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерския съвет.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствени правила. В нея се сочи, че са налице основанията на чл. 8, ал. 9 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) за предоставяне международна закрила на жалбоподателя. Твърди се, че по отношение на последния са изпълнени предпоставките на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като спрямо него е налице заплаха за живота му и сигурността му; твърди се, че при преценката си административният орган не е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата на произход Турция. В съдебно заседание и представените писмени бележки се излагат твърдения, че са събрани доказателства за основателни опасения от преследване по причини на етническата принадлежност на жалбоподателя-кюрд и политическите му убеждения-член на Демократичната партия на народите /Х./ и поради публично отстояваната от него обществена, политическа и културна дейност, насочена към отстояване на кюрдската кауза. Соци се напрегната предизборна ситуация в Република Турция, при която президента на посочената държава преследва и вкарва в затвора политическите си противници и особено несъгласните с неговото управление кюрди от други политически партии, като се твърди, че разпитаният

свидетел А. А. изцяло е потвърдил изложеното от жалбоподателя. По същество се иска отмяна на решението.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание изразява становище за неоснователност на жалбата, като счита, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и съответствие с материалния закон; посочва, че в хода на административното производство е установено, че жалбоподателят е напуснал Република Турция с неистински документ, а именно с виза, която е била издадена за Германия; твърди, че О. Х. е член на легална политическа формация, която осъществява легално своята дейност в Република Турция, като на територията на посочената държава няма военни конфликти и не съществуват предпоставките на чл.8 за предоставяне на статут на бежанец и тези по чл.9 за предоставяне на хуманитарен статут.

Административен съд София - град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че О. Х. е подал молба за предоставяне на международна закрила вх. №РД 09-3253/07.09.2022 на РПЦ С., отдел ПМЗ-кв. О. купел.

Във връзка с подадената молба е бил съставен Регистрационен лист с рег. № УП 21746/07.09.2022 г., съдържащ данни на жалбоподателя.

На 12.09.2022г. ДАБ при МС е изпратило писмо до ДАНС за писмено становище по молбата на жалбоподателя на основание чл.58 ал.10 ЗУБ /л.60/.

На 29.11.2022г. в ДАБ е постъпило становище от ДАНС, че не възразява да бъде предоставена закрила на О. Х., в случай, че отговоря на условията на ЗУБ.

На 06.01.2023г. е проведено интервю с О. Х., за което е съставен протокол /л.40 и сл. От делото/.

Пред интервюиращия орган жалбоподателят е заявил, че е напуснал Турция с легален паспорт, но с фалшива виза, поради което, въпреки че преминал турската граница безпроблемно, на българската граница е задържан, като целта му е била Република Германия, за където имал валиден билет. Обяснява, че има пет братя в Турция и един брат в Германия, където е подал молба за международна закрила, но без резултат към момента на интервюто. Като причина за напускането на Турция посочва, че е кюрд и като такъв бил преследван от турските власти, като са отправяни заплахи спрямо него, сина му и майка му. Посочва, че е участвал в театрални представления до 2016г., които били „свързани с политиката, която упражняваха турските власти срещу кюрдите“, че е член на Х., като „Х. е известно на всички, че е против Е.“; твърди, че е работил за кюрдската кауза и за партията, без да конкретизира – „това е достатъчно“; твърди, че два пъти е бил в затвора, но не е свързано с политиката „бягах от военна служба“ и втория път- „заради съвпадения на имена“.

За изясняване на актуалната политическа и икономическа обстановка в Република Турция към 24.07.2023г., отношението на властите към кюрдите, живеещ и в Турция и отношение на властите към членовете и симпатизанти на Демократичната партия на народите /Х./, е изготвена справка с рег. № ЦУ-1054/24.07.2023г от 20.01.2023 г. на дирекция "Международна дейност" в ДАБ при МС. В същата е посочено, че политиките в Република Турция включват забрана за публично използване на кюрдски език и забрана за обществена подкрепа за кюрдските политически партии, особено на тези, които се считат за сепаратистки по своята същност. Отбелязано е, че правителството постепенно отменя ограниченията за изразяване на идентичност на

малцинството, като кюрдският език се използва често в цяла Турция, но съгласно Конституцията на страната не може да се използва за обучение на майчин език в държавни училища, но може да се преподава като избираем в държавните училища и като майчин в частните. Посочено е, че опитът за преврат през 2016г.е засегнал значително правата на някои кюрди, но тези нарушения са намалели значително пред 2019г., като през 2020г. рискът от насилие и тормоз е нисък. Относно Демократичната партия на народите /Х./ в справката е посочено, че на последните парламентарни избори от 14 май 2023г. партията печели 65 депутатски места, което я прави втора по численост опозиционна политическа формация в турския парламент, като партията е изправена пред иск за закриване, заведен от правителството.

Въз основа на горните данни е изготвено становище с предложение да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут по молбата на О. Х..

С решението, предмет на съдебната проверка за законосъобразност, издадено на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена. След анализ на причините за напускане на Република Турция от жалбоподателя, и заявените от него обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на търсената закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец. В решението е посочено, че липсват данни и твърдения за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, и не се установяват дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Същият е направил изявления за преследване, но административният орган е преценил, че дадените обяснения в интервюто са противоречиви, отнасят се за минал период от време, посочва, че жалбоподателят е бил задържан при преминаване на българската граница с автобус за Германия, като не е искал да получи закрила в Република България, и за да не бъде върнат в Република Турция е подал молба тук, като е направен извода, че става въпрос за икономически мигрант, а не за лице, нуждаещо се от международна закрила. Направен е извода, че заявените твърдения от страна на жалбоподателя по време на интервюто, не е подкрепено с доказателства, въпреки, че му е предоставена такава възможност и отделно от това са нелогични твърденията му, че след проблемите му заради партията, спектаклите и сайта, за който работел е успял за работи като шофьор и да напусне страната си по легален начин, като ако полицията е имала намерения да го задържи или убие, те са имали тази възможност през периода от 2018г до напускането му на страната през 2022г.

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут, е посочено от органа, че в молбата за закрила липсват твърдения за реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Не се установява да е била принуден да отпътува от Република Турция, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Не е заявил да е арестуван във връзка с политическа дейност или осъждан, от което е формиран извод, че държавните институции нямат негативно отношение към него. Напуснал е легално и безпроблемно страната си по произход. Спрямо него не са предприемани мерки, застрашаващи свободата, живота или сигурността му, нито от официалните руски власти или от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Въз основа на тези данни е формиран извод, че той не е бил изложени и

за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ.

Относно възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е посочено в решението, че ситуацията в Република Турция е относително спокойна в политически и икономически аспект и в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, посочва се, че, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в Република Турция трябва да е изключително, каквото видно от цитираната информация за обстановката там, то не е.

На следващо място е посочено, че липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като О. Х. не е заявил член на семейството и да има предоставен статут в Република България. Констатирано е, че не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини /чл.9 ал.8 ЗУБ/, тъй като той желае да получи международна закрила в Република България, без да се позовава на факти от друг хуманитарен характер.

Така описаната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на събраните в хода на съдебното производство доказателства, писмени и гласни от показанията на разпитания в хода на съдебното производство свидетел-А. А. по искане на жалбоподателя. В тази връзка съдът не кредитира изцяло показанията на посочения свидетел, не само поради приятелските му отношения с жалбоподателя, а поради вътрешната противоречивост на дадените от него показания, и несъответствието им с останалите доказателства по делото.

При така установените факти, Административен съд София – град, Първо отделение, 21-ви състав, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правила и разпоредбите на материалния закон.

Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основания по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е анализирал подробно и задълбочено бежанската история на чужденеца, както и справките на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ относно Република Турция, с отчитане на общото положение в страната, актуалната политическа и икономическа обстановка, както и отношението на властите към кюрдите, живеещ и в Турция и отношение на властите към членовете и симпатизанти на Демократичната партия на народите /Х./.

В жалбата се сочи, че при вземане на решението административният орган не е изградил вътрешното си убеждение въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички относими обстоятелства. Твърди се, че събраните в производството доказателства не са подложени на внимателна проверка и преценка в тяхната съвкупност, а някои от тях са игнорирани. Според настоящия съдебен състав възражението е неоснователно. Органът е извършил необходимите процесуални действия, при съблюдаване процесуалните норми на чл. 35 и чл. 36, ал. 3 от АПК и е изяснил релевантните факти. Мотивите на решението разкриват пълен анализ на

доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени в решението по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно причините за напускане на Република Турция от търсещото закрила лице и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, за упражнявано физическо насилие и репресии. Преценена е възможността за предоставяне на хуманитарен статут и за прилагане на чл. 9 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки.

Обжалваният административен акт е издаден в съответствие с материалния закон. Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването.

Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, когато може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2 на ал. 3, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или

екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Посочените по време на проведеното от ДАБ интервю причини за нежелание за връщане в страната на произход – Турция, настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не са налице обстоятелства, които да предполагат необходимост от закрила. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Спрямо него не е упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии. В интервюто О. Х. е заявил, че е бил задържан два пъти в Република Турция, но нито едно от тези две задържания не е свързано с политическа репресия-самият той е посочил, че първият път е задържан заради отказа му от военно служба като турски гражданин, а втория път – „поради съвпадение на имената“. В този смисъл, както съдът посочи по-горе, не следва да се кредитират показанията на разпитания по искане на жалбоподателя свидетел, че арестът на Х. е по политически причини и партийна принадлежност. Отделно от това арестът, според свидетеля, е бил в периода 2009 и 2012г., който е преди активността на жалбоподателя във връзка с раздаваните от него брошури и участието му в спектакли през 2016г. В тази връзка съдът изцяло споделя мотивите на административния орган, изложени в оспорваното решение, че ако действително жалбоподателят е бил обект на репресии по политически причини от дейността му през 2016г., то те щяха да продължат и впоследствие, като не би могъл да напусне безпроблемно страната си. Ето защо следва да се приеме, че в бежанската история на чужденеца, не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в чл. 8 от ЗУБ понятие "основателно опасение от преследване", нито се твърди, че спрямо Х. е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в страната му на произход –Турция.

Мотивът, който кандидатът за закрила изтъква за напускането на Република Турция, е етническата и политическата му принадлежност. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че е напуснал страната си на произход и страната, в която живеят понастоящем родителите му - Турция поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание молителят не е направил. В решението са разгледани и обсъдени и обстоятелствата по т. 3 на чл. 9, ал. 1 ЗУБ - тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от

Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година, относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Прието е в оспореното решение, че изводите от анализа на информацията в справките за Република Турция кореспондират със заявените от молителя причини за напускане на страната му по произход, а именно политическата му принадлежност към Х. и кюрдския му произход, но конкретната му бежанска история налага да се разгледа случаят и в светлината на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ: "При произнасяне по молбата за международна закрила се преценяват всички относими факти, декларации или документи, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с възможността да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство би могъл да придобие, включително и дали молителят е упражнявал дейности, чиято единствена цел е да получи международна закрила". Освен, че е живял на територията на РТурция, родителите, братята и сестрите му са все още там, а той е влязъл нелегално в РБългария и е подал молба за закрила, едва след като е бил заловен от българските власти. Съдът по тази причина споделя изводите на административния орган, че спрямо жалбоподателя Турция е страна, която отговаря на легалната дефиниция на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ. "Трета сигурна държава" е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец; са налице достатъчно

основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава. Горното се потвърждава и от приобщената в хода на съдебната фаза и приложената по делото справка на дирекция "Международна дейност" на ДАБ за обстановката в република Турция, актуална към 12.02.2024 г. (лист 172)

Съдът не споделя изложеното от страна на жалбоподателя, че предстои напрегната предизборна ситуация в Република Турция, при която президента на посочената държава преследва и вкарва в затвора политическите си противници и особено несъгласните с неговото управление кюрди от други политически партии. По делото не са представени доказателства в тази насока от страна на жалбоподателя, а дори и да се вземат предвид показанията на разпитания свидетел А. А., съдът счита, че тази негова преценка е изцяло субективна и не се потвърждава от приложената по делото справка за положението в Република Турция и актуална обществено-политическа и икономическа обстановка в страната от 12.02.2024г., тъй като в нея не са изложени предприемани действия спрямо кюрдите в страната.

Поради изложеното, с оспореното решение законосъобразно е отказано предоставяне на международна закрила. Не са налице основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли, като неоснователна.

Предвид гореизложеното, Административен съд-София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. Х., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Турция, против Решение № 12179/07.08.2023г., издадено от Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерския съвет

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: